

BITSTATE EPISODE 2

Hamed bevæger sig ned igennem Camp C's hovedgade. Solen er på vej op. Kun folk på vej på formyndet arbejde er oppe: Strømme af mennesker i gummiblåt skynder mod endnu en rengøringsdag, klumper af fabriksafløsere i brune eller hvide uniformer de selv har vasket. I det hele taget folk i uniformer er oppe nu - grønne, røde, lilla, gule uniformer - alle på vej mod manuelt arbejde. En fri udgang er værdifuld, at kunne gå ud uden uniformer i signalfarver, at kunne falde i med mængden, ikke at have sin manglende borgerstatus skinnende fra kroppen. Hamed er lige nu den eneste uden uniform.

Ved hovedudgangen er aluminiumstæppet rullet op - det sker klokken 6. Hvis man skal ud eller ind tidligere, skal man igennem glasgangen til højre for - med bemandning og visitationsrum, og så har man forhåbentligt et arbejdsplas med nattilladelse. Hameds erfaring er at det er bedre at blive ude til tæppet åbner, hvis man ikke er nået hjem inden otte - advarsler og eventuelle sanktioner træder stadig i kraft qua skærmen, men man slipper for visitationer og bebrejdelsen.

Da Hamed kommer inden for en ti meters radius af Udenfor begynder hans skærm at bippe og vibrere, og han må tage den op og acceptere at han nærmer sig aktiveringen af en fri udgang. Så stopper den. En af lejr vagterne fra glasgangen kigger dovent op fra sin post, Hamed kigger ikke på ham, lader som ingenting,

går videre og håber på at vagten ikke er en af dem der nyder at gøre livet surt for asylnægtede. Hamed slipper fri af indgangsslusen og er udenfor.

Hamed tænker på instruktionerne på Kejser Aages serviet:

FIND EN MAND VED NAVN YURI PÅ FÆLLEDEN INDEN TI. HAN ER I TÅRNET. SIG DET HEMMELIGE KODEORD. ØDELÆG DENNE SEDDEL. JEG KENDER DIG IKKE.

Hamed tror han ved hvad tårnet er. Men Fælleden er let at blive væk i og det er aldrig en ligefrem sag at finde nogen dér.

Udenfor lejren, i de ruinerede gader, er der flere flokke af uniformerede arbejdere i klare farver, og koncentrationen bliver størrere efterhånden som Hamed nærmer sig den eneste åbne udgang på Christianshavn: den store leddelte sluse for enden af voldene lige ved Langebro. Hamed kigger rundt i mængden, folk kigger ikke op, bare hen frem for sig, følger rutinen, på vej mod opsamlingsbusserne udenfor slusen. Der er ingen der har lyst til at opholde sig under de krakelerede øjenhulstomme vinduer i de ruinerede og forladte huse. Hamed ved at omkring 1000 asylnægtede omkom i lejroptøjerne før hans fødsel, de fleste her i Christianshavns gader. Det var dengang kvarteret blev forladt, for evigt underkastet lejrens skygge - en tom bufferzone hvor ingen vil bo - hvor ingen kan bo. Området blev efter optøjerne komplet militariseret og adgang

fra centrum og Amager blokeret - skåret af fra byen. Mange af de ældre på vej på arbejde havde sikkert familie og venner der døde dengang. Ikke underligt de vil hurtigt ud.

Hameds morfar blev dræbt under optøjerne, efter sigende blev han kørt ned af en bulldozer. Hamed får pludseligt tårer i øjnene. Ikke af morfarens død, han har jo aldrig kendt ham, men af hans mors sorg, de mange år med stille gråd. Han ryster følelsen af sig, og sætter farten op, kigger op mod den lysnende himmel og ånder dybt af morgenluften.

Hamed går bag en gruppe ældre mænd klædt i advarselsgule uniformer, formodentligt opvaskere. Før slusen, går de langs volden. Volden er stadig grøn - plettet af beton-fundamenter hvorpå dron-guns er placeret. De skyder måske med plastik-kugler, ikke-dødelige vist, men Hamed har aldrig hørt om nogen der er blevet beskudt. Hamed og Ersuk har, da de var yngre - tit prøvet at kaste ting ind i deres synsfelt - prøvet at manipulere dem til at skyde - men dron-gunsene udstødte kun høje bippende lyde som advarsel - de skyder aldrig. Hamed og Ersuk var kommet frem til at dron-gunsene er i en form for advarsels-tilstand - at de skal aktivt autoriseres før de begynder at skyde på personer der overtræder deres zoner. Håber de. Der er ingen der nogensinde prøver at gå op over voldene.

De når slusen og folkemængden er nu ganske tæt, Hamed forestiller sig hvordan disse grupper af farver presset ind i den 100 meter lange sluse ser ud oppefra, et virvar af

strømmende farver. Slusens sider er 7,62 meter høje, og den kan efter sigende lukkes af i sektioner - crowd control. Hamed sænker sammen med de måske tusind i slusen farten, og fortsætter i en slags utålmodig staccato-træsken. Hamed mærker den dyriske frygt og den lokkende massepanik lige under overfladen af den sammengennede mængde af mennesker.

Igennem slusen, panikken i ave, fordeler mængden sig ind i de dertil beregnede busser, der belejligt er holdt i farver der korresponderer til arbejderne - så de gummiblå rengøringsmennesker sluges af en gummiblå bus, de advarselsgule opvaskere trasker ind i en advarselsgul bus og så videre. Der er måske 20 busser foran slusen. Når en er fuld, kører den op til broen og forsvinder afsted til endnu en dags moderne slaveri.

Hamed skal ikke med en bus, blot krydse igennem Bryggen til Fælleden. Idet Hamed begynder at løbe under broen vibrerer hans skærm igen og bipper insisterende. Han stopper op og acceptere meddelseren, den siger:

@ CAMP C SUBJEKT #265879: DU ER I ZONE 5. DU HAR TILLADELSE TIL AT VÆRE I ZONE 5 06:00-20:00. HAV EN GOD DAG.

Opholdet under broen har vakt interesse, en grå mand træder ud af skyggerne og henvender sig til Hamed:

“Leder du efter job, nemme penge - mange penge?”

Bag manden ser Hamed at der også her venter en bus - en væsentlig mere lurvet bus, måske endda diesel.

“Øh nej”, Hamed fortryder at han overhovedet svarer.

Hamed har hørt om dem - de uofficielle busser - en slags transportable og illegale arbejdsformynderier. Det er sådan noget forældre advarer deres børn imod - de værste rygter omhandler prostitution og ufrivillig organ-donation, samtidig er der altid nogen der kender en der kender en anden som tjente mange sorte penge ved et ganske lille job. Ęrsuk har engang fortalt at han har en kusine der tjente så meget igennem de uofficielle busser at hun kunne smugle sig selv og sin familie med båd til Indonesien.

“Et meget nemt job, ingen problemer, mange penge.” Manden gestikulere tilbage mod bussen. I døråbningen står en kvinde med lange røde fletninger bundet op som en turban.

Manden stiller sig i vejen for Hamed, "Jeg lover dig, det er ikke farligt for dig, det betaler tusind penge i b-mønter".

Hamed er fristet til at sige ja - 1000 er mange penge, næsten en halv måneds fuldtids asylnægterløn.

“Jeg har desværre ikke tid ,” Hamed tager et skridt til siden, væk fra manden, der til gengæld træder lidt mere frem. Hamed

ser kvinden komme ud af bussen, og vender sig om og går hurtigt med ryggen til. 15 meter, lyst til at spurte. Hamed runder hjørnet og komme ud fra tunnel og sætter i løb op ad trappen til broen, bange for at blive kidnappet. Ligger afstand og flere hjørner imellem sig selv og den uofficielle bus og løber indimellem de neo-accellerationistiske boligblokke.

Det er luksuslejligheder her tæt ved vandet - portnere øjner ham mistænksomt - han ignorerer dem, han skal bare bruge et øjeblik tvivl til at komme videre. Principielt har han ret til at være her, men ingen regner asylnægtede for en skid.

Forbi tre blokke og han krydser ned til vandet igen, her er så tæt med joggere at han lettere falder i med omgivelserne. Ned ad Snorresgade og ud langs Artillerivej - til sidst når han frem til Fælledens hovedindgang: En kæmpemæssig uzbekisk inspireret DIY-pavillion lavet af sboo - superbambus. Over portåbningen er der monteret en aluplade hvorpå der med laser er graveret i store sorte punkt 4096 typer: MIDLERTIDIG UAFHÆNGIG ZONE.

Hamed træder ind under pavilionhvælvingen der stroboblinder hårdt hvidt lys, en mur af lyd rejser sig som en teknofest under en tsunamibølge og han træder igennem til tyst dagslys på den anden side, virkelig på den anden side. Foran ham spreder en hightech shantytown sig, skæve skure står og læner sig op og ned af hinanden i mange etagers højde. Smeltet sammen med wire,

tape og polygel, nogle få steder rejser deciderede tårnskure sig i 6 eller 7 etager - med tagterasser og haver spredt ud over de lavereliggende tage. Imellem de øvre strukturere er utallige antenner, paraboler og stålpinde sat op som infrastrukturelle tentakler der strækker sig mod himlene, udover alt er udspændt vasketøjsnøre der farvespragler i de gulbrune og metalgrå konstrukter.

Det er stadig tidligt, der er en sovende stemning over den støvede jordvej der virvler sig igennem skurene og forsvinder bag utallige hjørner i alle retninger. Klir og plask fra det domestiske kaos afslører at nogen er ved at vågne bag de tynde vægge. Alt er tæt her og lydlandskabet er helt anderledes end i det scandinavi-urbane udenfor, tæt og kort, hurtigt stille - pludselig højt. Nogen hviner, nogen plasker, nogen taber en skål.

Hamed bevæger sig hen ad vejen og forvilder sig i gyderne i sydøstlig retning, han sigter imod et tårn i det fjerne. Efter ti minutter i de næsten tomme gyder hopper han op ad en samling blotlagte rør og klatrer 3 etager op, håber han ikke bliver opdaget af nogen. Han kommer op på et fladt tag, rejser sig og spejder rundt. Et utal af tage spreder sig ud for hans fødder, langt tilbage kan han se det pludselige skift til Bryggen - markeret af indgangspavilionens gyldne spir. Til den anden side kan han se næsten helt ud hvor Fælledeens slum-urbane horisont ender - se tårnet fra før - spraglende jern i et eiffelsk opkast - han tror at det er tårnet Kejser Aage omtalte - måske

et vartegn for Fælleden - Hamed har aldrig tænkt nærmere over hvad det er og hvorfor det er der - han har heller aldrig set det tæt på. Hamed tager sin skærm op og zoomer ind og markerer tårnet som destination. Skærmen accepterer og antirystning sætter ind, så tårnet står klart og sikkert på billedet så længe Hamed peger i nogenlunde tårnets retning. Det bølger af tidlig hededis over tagenes solare beklædning.

Tilbage på jorden retter Hamed sig ind efter skærmens instrukser og begynder at snørkle sig i retning mod tårnet. Der er længere end han har regnet med, men efter en halv time står han ved foden og stirrer op på mærkvædige metalliske udvækster.

Klokken er 8, det har taget ham en hel time at nå frem - han har mistet tidsfornemmelsen. De labyrintiske gyder suger tiden ind i sine sprækker.

Hamed kigger sig omkring, der er ingen åben plads eller anden arkitektonisk kontrast til at understrege tårnets monumentalitet. Shantybyen går lige op til, er faktisk bygget fast til tårnets nederste metalelementer. Da han spejdede efter tårnet fra tagene, så han at skurhøjhusene ved siden af tårnet når helt op i 10-12 etagers højde måske, i anden række lidt færre og så videre. Skyline ligner et søjlediagram i vækst lige indtil tårnet bryder alle reglerne for god datavisualisering.

Hamed står lige under skiftet, gyden holde op og forude er der kun en urskov af rustrødt metal, uden synlig opgang. Hamed kan ikke se noget system i tårnets konstruktion - det ligner at det meste af det er bygget af oldgamle jernbanesveller, lys- og elmaster og andet jern fra den demonterede velfærdsstat - men hvad formålet er - og hvordan man kommer op - er skjult. Hamed går længere ind - tårnets base må være enorm, han kan ikke længere ænse gyden han kom fra, kun metalskoven der modulerer slummens lyde til hørbar stilhed.

Hamed stopper op. Han genkalder sig Kejserens besked, at Yuri er i tårnet. Hamed drejer lidt rundt om sig selv, føler sig helt væk fra verden. Efter lidt tid bevæger en skruende knirken sig fra knapt hørbar til opmærksomhedskrævende. Lyden er ikke umiddelbar lokalisierbar i jernskoven. Hamed lægger en hånd på den nærmeste svelle og mærker den vibrere let. Han kigger op og ser en imod jernkronens baglys mørk skygge bevæge sig direkte ned mod ham. Han træder tilbage og bevidner en rød gitret metalboks nedstige, ført af hjul mod lodrette jernbanesveller og kabler og tandhjul i et elektromekanisk mask på toppen af boksen. Den stopper brat med et skrig 15 centimeter over jorden. Boksen er tom. Hamed går tættere på. Inde i boksen ser han et metalapparat, måske en gammeldags telefon, dog er røret revet ud og ledningen hænger som døvtumt vidne til oplagt hærværk.

“Hallo”.

Hamed farer sammen. Stemmen kommer fra den ødelagte telefon.

“Øh hallo?”, Hamed går helt tæt på og kigger undersøgende på apparatet. Alt ved det udstråler defekt, gammelt møg der ikke findes reservedele til. Den burde ikke kunne sige noget, men på den anden side er det måske ikke det underligste ved situationen.

Hamed træder ind i boksen, den giver sig - men holder.

“Op”, prøver Hamed, der sker ikke noget. Han trykker lidt til metalapperatet - ser om der ligger noget i det lille hul med klap for, der var noget småt. Han får det ud imellem lange- og pegefinger og vender det i en håndflade: Det er en lille blå paradisfugl i plastik, meget fin, printet af en sub-5 mikron printer.

“Flyv,” prøver Hamed håbefuldt, og føler sig dum da der intet sker. Så kommer han i tanker om det hemmelige kodeord. Han rømmer sig og intonerer: “Kūrošé Bozorg”.

Uden advarsel sætter elevatortelefonboksen igang og begynder at hakke og skringe opad.

Opstigningen foregår langsomt og rystende igennem tårnets indre, højdeskræksinducerende, boksen er åben og meget lille. De første halvtreds meter er lodrette igennem et slowmotion flimmer af jernsveller, derefter skifter boksen spor og begynder at bevæge sig skråt opad i et åbent område inde i

tårnet. Der er ophængt imellem 50 og 100 meget store porcelæns-paraboler - pegende radialt i alle retninger. Hamed kommer nu op og fri af de omgivende shantyskure og han kan ane en udsigt ud over Fælleden imellem jernet, han er måske halvfjerds meter oppe nu, og strukturen bliver stadig tyndere. Mod syd, uden for Fælleden kan han ane grænsen for forårets oversvømmelser, store dele ligger stadig under vand, og den spejlblanke overflade er prikket af store bjærgningstømmerflåder og pontonplatforme i deres evindelige overflademineoperation imellem de lodrette slumkvarterer der udgør ørestadens primære kulturelle centre. Råger begynder at cirkle råvende om boksen, måske har de reder nærved. Han er virkeligt højt oppe nu, tårnet bliver helt tyndt og udsigten er mægtig og skræmmende. Det blæser. Hamed læner sig forsigtigt ud af boksen og prøver at kigge op, og må i samme øjeblik trække hovedet til sig da den passerer igennem et hul. Hamed og boksen kommer op igennem et gulv og stopper op med et hvin. Hamed træder ud af telefonboksen. Han står på et sboo-gulv, i et rum med vægge og loft af hullede blikplader, skønsomt repareret hist og her med polygel og sboo-lapper. Modsat elevatorens hvilested står en hvidmanket mand foran en kæmpemæssig lysende skærm. Han har ryggen til.

“Kyros den Store - konge af konger, i hvert fald i 600 BC,”
manden vender sig om mod Hamed.

“Øh, hvad ... Hvem ...?”

“Altså Kūrošé Bozorg. Hersker over det største rige verden nogensinde havde set.” Manden slår ud med hånden som Michaelangelos Adam mod Gud og seks duer letter under taget og flyver baskende og skidende ud.

“Kodeordet... Du er Yuri?”

“Jeg er Yuri. Læg din skærm i samovaren, og kom nærmere, træd indenfor, lad os se dig.”

Hamed stopper, ser den enorme samovar i sølv og enamel, rigt udsmykket med florale motiver. Den står afventende på et lille plateau som en kirkebøsse, lige ved elevatoren. Låget er åbent, venter indbydende på elektronik. Åbenbart. Hamed ligger forsigtigt sin skærm ned i den, og lukker låget. Kigger spørgende på Yuri. Han nikker og vifter ham nærmere.

“Jada hmm,” Yuri går rundt om Hamed og kigger undersøgende op og ned: “Er det Aage der sender dig?” Yuri har accent og et meget stort hvidt skæg.

“Ja, eller det vil sige nej, han kender ikke noget til det. Altså, du ved...”

“Jeg forstår. Jeg har noget du skal levere.” Yuri går hen til et bord, og prikker på en lille hardtop mappe. “Den skal leveres til en kvinde ved navn Sue på skibet NS Abadabadaj i Frihavnen, inden klokken 18. Det er det. Ved du hvor det er?”

“Ude i Nordhavn?”

“Ja, NS Abadabadaj, det er en tidligere hvalfanger. NS står for Nuclear Ship, det var en atomdrevet hvalfanger.”

“Atomdrevet? Altså ... som i atomkraftværk?” Hamed er næsten sikker på at den gamle laver fis med ham. “Er det normalt?”

“Nej så absolut ikke. Den tidligere ejer er lidt speciel. Du skal bruge et løsen.” Yuri strækker sig helt op i sin fulde højde, han må være over 2 meter høj, stirrer frem for sig, samler benene, løfter den ene fod til knæet, strækker benet ud og tager et lang sidelæns skridt og slæber den anden fods tær over til den nye position, samler benene igen. Alt imens hænderne samles over hovedet som i en Bollywoodfilm, og klapper til slut hurtigt og affekteret tre gange. Som en superskurk der tilkalder dinosaurerne.

“Et løsen?” fremstammer Hamed usikkert.

“Ja, et kodeord, udtrykt i dans. Det var udbredt engang. Andre steder. Det er meget svært at lave mand-i-midten-angreb på. Det kan ikke digitaliseres. Og så er det unægteligt sjovere. Ikke?”

“Øh jo, skal jeg..”

“Ja, gør som jeg,” Yuri gentager sekvensen langsommere, “så nu, prøv du.”

Hamed retter blikket mod intetheden, og prøver at udføre kodeordet.

“Klappene skal være mere bestemte - de kræver adgang, gør det igen.” Yuri vifter opfordrende med hånden, “og sørg for at slæbe tærne, overraskende langsomt. Det er hemmeligheden, temposkiftene. Tam-saml benene-tam-fold-tam-paralliser-taaaaam-træk tærne-og-klap klap klap.” Yuri demonstrere og intonerer.

Hamed prøver flere gange, indtil Yuri er tilfreds.

“Men hvordan ved jeg, at dem på skibet ikke bare generelt lader alle dansende sendebude ombord, at de er de rigtige modtagere?”

“Du mener hvis de er kompromiterede?”

“Kompromiterede?”

“Hvis fjenden har infiltreret skibet og nu lader som om de ikke er fjenden, men netop modtageren af mappen?”

“Øh ja.”

“Godt spørgsmål. Hvis du udfører løsenet rigtigt, og de er ganske ukompromitterede, så svarer de således.” Yuri hiver uceremonielt fronten af sin trøje op over hovedet. Afslører en hvidpelset mave og begynder at synge en pompøs melodi på fransk, buldrende falskt: “Allons! Enfants de la Patrie”, og et

par strofer mere, alt imens han trommer i takt på sit maveskind.

Hamed afventer mere chokerende performance, men Yuri er stoppet. Hameds franske er ganske veltrænet, hans Onkel Amer stammer fra Algeriet og insisterer på at undervise alle i fransk, “kend kolonisatoren”, sagde han, og “vi må forstå le langage pompeux de l’oppresseur”. Så det var let at oversætte: “...kom, børn af fædrelandet ...,” Hamed tænker lidt, “er det den franske nationalsang?”

“Netop,” Yuris øjne skinner.

“Det giver jo ingen mening?”

“Også netop,” Yuri drejer på hælende og går over og tager mappen, “det er hele pointen. Alt dette er ikke umuligt at gentage hvis du bliver overvåget under opførslen, men det er absolut kun beregnet til at blive brugt een gang. Desuden vil ingen tage det alvorligt.”

Hamed får mappen i hånden, det er en lædermappe, overraskende let. Han ryster den som var det en julegave. Yuri sender ham et øje. Hamed rømmer sig og skubber den ned i jakkens rygtoernyster. Hamed tøver, og spørger så: “Hvad er meningen med det her tårn?”

Yuri løfter et øjenbryn, værfer tyndt hvidt hår fra øjnene, “Hvad tror du?”

Hamed tænker sig om, og siger: “Jeg tror det er en radiomast af en slags, jeg har set sådanne paraboler før, min mor har fortalt at man kunne bruge dem til at streame video før i tiden.”

“Hæ - ja også det. Tårnet er mit hjem, og et udtryk for menneskets håbefulde stræben mod fremtiden. Men ja, det er også en radiomast.”

“Til hvad, DanNet?”

“Ja hvorfor ikke. Du står i verdens største elektromagnetiske piratlaboratorium. Vi eksperimenterer med trådløse protokoller, information i luften, overherredømme i noosfæren, uzensureret adgang til de rygende rester af det frie internet og selvfølgelig piratradio og dronejacking - ha.”

“Håhr, det lyder sejt,” udbryder Hamed, “det kunne vi godt bruge i Camp C.”

“Det hele?”

“Ja altså nej - uzensureret adgang til internettet.” Hamed gestikulerer mod faraday-samovaren. “Min skærm forbinder med LejrNet, en begrænset version af DanNet. Næsten alle websider er blokeret, de skal godkendes først. Min ven Paven siger, at de blokerede næsten alt efter optøjerne.”

“Vil det sige at du aldrig har været på DanNet?”

“Altså, mekanikeren i Camp C - Paven, hun havde fundet en gammel desktop box med gammel software hvor det var muligt at vælge netværk, og hun havde bygget nogle antenner så hun kunne koble på netværk uden for Lejren. Folk stod i kø for at kommunikere med verden, få nyheder. Mig og nogle venner spillede sådan nogle rumspil. Frontex opdagede det hurtigt. De beskar hendes kupontration helt vildt, hun måtte leve af skrald.” Hamed kigger igennem et hul i væggen, det ser ud som om der er en brand inde i byen, tyk fed røg over varmemflimmer i NordVest.

Yuri begynder at skridte rummet af, “Ja, det er voldsomt. Det er gået den vej i mange år. DanNet er også censureret. I mindre grad, men flere og flere sider bliver blokeret. Og der er flere stemmer der taler for at alle websider skal godkendes, som på dit LejrNet. Hvis det sker, vil det tilgængelige net blive reduceret til en meget lille brøk af det nuværende. De vil kontrollere information. Som i gamle dage.”

“Det kunne være interessant at roote Lejrnet. Hvis du har lyst kan du kigge forbi en anden gang. Held og lykke med opgaven.”